

WIK

RELAT

JE

BEK

BELOOF

JE

BRIAN SELZNICK

P E L C K M A N S

Per David Serlin
Ti Amo

*Ga naar Rome – tegelijkertijd het Paradijs,
het graf, de stad en de wildernis*

– Percy Bysshe Shelley, *Adonais: An Elegy
on the Death of John Keats*, 1821

*Alles wat ik zie, adviseert en smeekt en
dwingt me jou te volgen...*

– Michelangelo Buonarroti,
na 1532

*‘Mag ik je een verhaal vertellen?’ vraagt
Ilsa. Dan zegt ze: ‘Ik weet het einde nog
niet.’*

Rick zegt: ‘Ga je gang, vertel maar.

Misschien vind je onderweg wel een einde.’

– Uit een essay van Umberto Eco over
Casablanca, 1985

PROLOOG

Achter een enorm smeedijzeren hek op de op een na hoogste heuvel in Rome staat het Monda Museum, dat eigenlijk helemaal geen museum is. Er zijn vitrines en diorama's, maar het is vooral de thuishaven van een organisatie die zich toelegt op het redden van oude boeken. Hier woonden mijn moeder en ik tien weken lang tijdens de zomer van 1986. We hadden een woning op de bovenverdieping met een balkon dat uitkeek over de hele stad. Over het balkon bogen zich drie esdoorns vol wilde groene papegaaien, die overdag krijsten. De woning was veel mooier dan de appartementen waarin we meestal verbleven, maar er was maar één slaapkamer, dus ik sliep op een bank in de woonkamer onder een raam zonder hor. Het keek uit over de achterzijde, waar aan de overkant van de straat een enorme parasolden stond, die 's nachts in het maanlicht een silhouet vormde.

Silvio, de oude bewaker, had me verteld dat de mysterieuze tweelingbroers en oprichters van het museum, Alberto en Vittorio Monda, de god met twee gezichten, Janus, als symbool hadden gekozen. Die stond op hun voordeur geschilderd. De gebroeders Monda, die nooit gehuwd waren, zouden tot de dag van vandaag nog door deze plek spoken. Silvio had de dode mannen zelf niet gezien, zei hij, maar hij herinnerde zich een nacht jaren geleden, toen hij in een raam een schaduw had gezien terwijl hij wist dat het museum leeg was. Hij zei dat er nu en dan bij volle maan boeken van plaats veranderden en dat er soms woorden verschenen in het stof, door onzichtbare vingers geschreven. Ik kon niet zeggen of hij die verhalen bedacht om mij bang te maken, of ze echt waren, maar zelf zag ik nooit iets ongewoons.

Nee, het enige wat mij die zomer achtervolgde, was een vreemde jongen met krulhaar die ik ontmoette een paar weken nadat we in Rome waren aangekomen, die me vertelde dat hij geen naam had en waargebeurde verhalen met me deelde die onmogelijk waar konden zijn. Hij gaf me vers fruit, pelde de lagen van Rome af en onthulde funderingen die ik zelf nooit gevonden zou hebben. Hij nam mijn verbeelding over tot hij alles was wat ik kon zien, in elke steen en baksteen en elk beeldhouwwerk van de stad. Hij zag eruit als een engel en beweerde met grote ernst dat hij bijna drieduizend jaar oud was en al sinds mensenheugenis op de rand van de dood verkeerde.

Ik was zestien toen we elkaar vonden, verlegen en eenzaam en totaal onvoorbereid op wat zou komen.

Misschien was hij een god, een leugenaar, of allebei.

Hoe dan ook heb ik dit boek voor hem gemaakt.

